

Strašidlá predsa nie sú

V pondelok večer si Šklbko lebedil na pohovke, až po uši ponorený do čítania. Knižku si chcel riadne vychutnať, a preto si čítal aj nahlas:

„Noc sa znášala neúprosne, len čierne zuby cimburia vyhľadávali na tmavnúcom nebi chmúrnu siluetu hradu Kráfnštejn. Odbíjala dvanásta a dvere sa zlovestne otvorili...“

Dvere sa naozaj otvorili a objavila sa v nich Katka v nočnej košeli.

„Tak dosť,“ povedala, „už je desať. Každý poriadny pes alebo strážnik, alebo spí.“

„Keď práve teraz je to najnapínavejšie,“ drankal Šklbko.

„Keby si čítal aspoň niečo poriadne, ale takúto hlúposť! Strašidlo na hrade Kráfnštejn – pche...“ krútila hlavou Katka, „strašidlá predsa nie sú.“

„To viem aj ja,“ bránil sa Šklbko. „Ale mám ich rád.“

„Čítať na noc takého historiky je nezdravé,“ uzavrela debatu Katka a šla spať.

Šklbko sa obrátil na druhý bok a pokračoval tam, kde prestal:

„Za dverami nikto nebol, ale za oknom sa týčil záhadný tieň...“

Ako bol pohrúžený do knižky, vôbec netušil, že vonku za oknom sa naozaj niečo objavilo! Bol to kocúr Luciáš. Prilákalo ho svetlo a chcel vedieť, čo sa u susedov deje. Chvíľu počúval, ako pes číta, a hneď v ňom začal klíčiť nápad.

„Bledý kosák mesiaca váhavo vychádzal za severnou vežou, akoby sa bál osvetliť scénu toho neblahého divadla,“ pokračoval Šklbko a po chrbte mu prebehol pocit príjemného strachu. „Hu – to je nádhera – to sa krásne bojím,“ pochvaľoval si.

„Len počkaj – smiech ťa rýchlo prejde,“ mädlil si labky Luciáš.

Na sušiacej šnúre, ktorá viedla od okna k čerešni, visela zabudnutá obliečka na perinu. Kocúr ju rýchlo natiahol na seba. Jeden roh mal ako kapucňu na hlave – labky zastrčil do dvoch vedľajších rohov, a posledný roh sa za ním ťahal po trávniku ako vlečka.

Nič netušiaci Šklbko čítal ďalej:

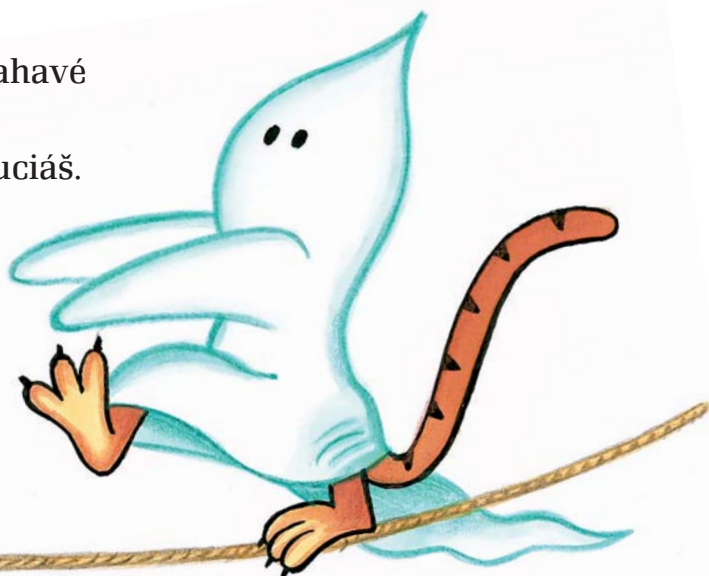
„Polnočné ticho zrazu preťalo ťahavé kvílenie...“

„Mňauhuhuhú...“ kvílil vonku Luciáš.

„Ja musím mať úžasnú fantáziu – ja to doslova počujem!“ radoval sa Šklbko.

Kocúr sa vyškriabal na čerešňu a ako povrazolezec sa po šnúre spustil rovno k oknu.

„Mňauhuhuhú!“

Šklbko sa konečne pozrel von a zazrel bielu postavu, ktorá sa krok za krokom blížila smerom k nemu.

„Tomu sa vraví predstavivosť,“ pochvaľoval si, „ja to dokonca i vidím!“

„Mňauauauauhuhú,“ skučal precítene Luciáš a vyzývavo sa pohojďával na sušiacej šnúre.

„Ešteže viem, že strašidlá nie sú – inak by som sa naozaj bál,“ priznal si Šklbko

a vyzrel von. „Aha, Katka zasa zabudla zvesiť šnúru na bielizeň,“ všimol si a zhodil slučku zo skoby na okennom ráme.

Šnúra spadla na trávnik a Luciáš sa zgúľal do kompostu.

„Mňauvajs, jauvajs, toto ti nedarujem,“ pajedil sa kocúr, a len čo sa otriasol, opäť vyliezol na okno a nakúkal dovnútra. Šklbko práve otvoril dverka na piecke, aby zakúril, ale uhliak bol prázdny. Schytil ho a vyšiel von.

„Parádna šanca,“ zaradoval sa Luciáš. Podkasal si obliečku a malým okienkom sa rýchlo pretiahol do pivnice. Len čo v zámke zarachotil kľúč a Šklbko vstúpil dnu, na hromade uhlia sa pred ním vztýčila biela postava a začala k nemu hrozivo naťahovať pazúry.

„Mňauauau – uhuhú!“

„Tá predstava je riadne neodbytná. Najskôr bude utkvelá,“ uvažoval Šklbko, nabral plnú lopatu uhlia a hodil ju smerom k duchovi. Ten sa pohotovo uhol a potom hup! Skočil Šklbkovi rovno na lopatu!

